

Novice z Duplice

LETNIK I, ŠTEVILKA I

JUNIJ 2014

ŠOLSKO
GLASILO
OSNOVNE
ŠOLE
MARIJE
VERE
KAMNIK

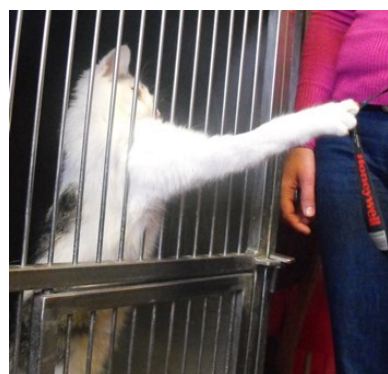

K
A
Z
A
L
O

- 4 Teden otroka v podaljšanem bivanju**
- 5 Dan učiteljev / Izmenjava igrač**
- 6 List iz Trubarjevega dnevnika**
- 8 Zdrav slovenski zajtrk**
- 9 Božič po svetu**
- 10 Božično-novoletni koncert in bazar**
- 11 Anketa o božično-novoletnem bazarju**
- 12 Dan samostojnosti**
- 13 Kulturni dan s povodnimi možmi**
- 14 Ekскурzija na RTV Slovenija**
- 16 Pustno rajanje po Duplici**
- 18 Obisk zavetišča za živali (Gmajnice)**
- 20 Šolski mjuzikl**
- 22 Maja Strle – naša šolska pesnica**
- 27 Obisk prijateljev iz Makedonije**
- 28 Osnovnošolski raziskovalci**
- 31 Pridi na Duplico na jamsko veselico**
- 32 Intervju s Tjašo Čirović**
- 33 Dobrodelni koncert Podaj svojo dlan**
- 34 Pogovor z Nacetom Majcnom**
- 36 Podelitev priznanj najboljšim učencem**
- 37 Z vodo brez olja do čistega okolja**
- 38 Ob dnevu državnosti in zaključku šole**
- 40 »Ko bom velika, bom ...«**
- 42 Larin svet**
- 47 Kaj je ljubezen?**
- 50 Prijateljstvo**

Tina Plohl, 7. b

UVODNIK

Zdaj se nam zdi, da je šolsko leto na hitro zdrvelo mimo vas in marsikateri dogodek, ki se je zgodil v tem času, je za nami in skoraj pozabljen, a vseeno je lepo, da pokukamo nazaj in pogledamo, kaj vse smo delali in doživeli v šolskem letu 2013/2014. Šolski novinarji smo za to glasilo zbrali nekaj utrinkov z različnih šolskih področij, kjer so naši učenci dosegali take in drugačne uspehe.

Najbolje, da si glasilo preberete kar sami, ob tem pa vam želimo obilico užitkov.

Šolski novinarji z urednico Vanjo Hočevar

»Ključ do
sreče so sanje
... ključ do
uspeha je
uresničevanje
sanj.«
(neznani
avtor)

Avtor risbe: Žan Kranjec, 7. b

Mentorica: Irena Zagožen

Avtorica risbe: Ana Marija

Loboda, 8. a

Mentorica: Irena Zagožen

Sodelovala na natečaju

Kamnik, Maistrovo mesto

TEDEN OTROKA IN PODALJŠANČKOV TEDEN

Teden otroka je projekt ZPMS, ki se

vsako leto začne s prvim ponedeljkom v mesecu oktobru. V tem tednu se organizirajo različni prostochasni in razvedrilni programi za otroke v vseh več-

Učenci v podaljšanem bivanju so se zabavali na različnih dejavnostih.

jih krajih po Sloveniji, tako tudi pri nas v Kamniku. Letošnje šolsko leto smo ga na naši šoli organizirali že teden prej, od 30. 9. do 4. 10. 2013, in sicer zaradi številnih drugih obveznostih v naslednjem tednu).

Tako imamo ob Tednu otroka tudi na naši šoli organizirane najrazličnejše dejavnosti, za katere se je v zadnjih letih že uveljavil izraz »Podaljšančkov teden«.

Nekateri otroci so se preizkušali v različnih športnih igrah ter jogi, drugi so uživali ob poslušanju pravljice, najbolj ustvarjalni pa so se zabavali ob izdelovanju metuljev na palici ter ustvarjanju jesenskih dreves s flomastri in tušem.

Vsi učenci so se ves teden zabavali in veliko novega naučili. Nestrpno že pričakujejo naslednji Podaljšančkov teden, ki pa bo na žalost šele drugo šolsko leto.

Maja Strle in Manuela Vanessa Reid, 7. a

VSE NAJBOLJŠE, UČITELJI!

Tudi letošnje šolsko leto smo, tako kot že nekaj let zaporedoma, obeležili dan učiteljev, ki uradno sicer poteka 5. oktobra, na naši šoli pa smo mu posvetili čas en dan prej. Tako so se učenci 9. razredov preizkusili kot učitelji in se razporedili v vse razrede na šoli od 1. do 8. razreda.

Glavna tematika je bila voda, zato je bila večina učnih ur oblikovana v povezavi z naravo in ekologijo.

Učencem se je zamenjava vlog zdela zanimiva, nekateri so spoznali, da le ni tako lahko poučevati,

nekateri pa so spoznali, da je ravno to njihov bodoči poklic.

Filip Majcen Govc, 8. a

IZMENJAVA IGRAČ OB TEDNU ZMANJŠEVANJA ODPADKOV

V dneh med 17. in 25. novembrom vsako leto poteka Evropski teden zmanjševanja odpadkov, zato so 22. 11. 2013 učenci prvih in drugih razredov v šolo prinesli rabljene igrače, ki jih več ne potrebujejo. Zamenjali so jih za druge, ki so jim bile všeč.

Ta dan je bil koristen in zabaven hkrati – koristen za okolje, istočasno pa so se otroci tudi zabavali.

Letos smo ta projekt na šoli izvedli prvič, a bomo zaradi pozitivnega odziva otrok s tem zagotovo nadaljevali.

Kako zabavno je bilo, lahko potrdira tudi Kris in Eva iz prvega razreda, ki sta prav uživala.

Maja Strle in

Manuela Vanessa Reid, 7. a

LIST IZ TRUBARJEVEGA DNEVNIKA

31. oktobra praznujemo dan reformacije. V tem času se nekoliko več pogovarjamo o protestantizmu in njegovih predstavnikih. Pri tem seveda nikakor ne moremo mimo Primoža Trubarja, ki mu nekateri pravijo celo oče slovenskega jezika, saj je bil prvi, ki je izdal prvi slovenski knjigi Abecednik in Katekizem.

Tjaša je celo razmišljala, kaj vse bi lahko o njem odkrili, če bi našli kakšen list iz njegovega dnevnika.

Derendingen, 15. 6. 1586

Dragi dnevnik!

Danes sem obiskal zdravnika. Ni mi namenjeno več veliko dni. Res je, da že dolgo živim, dalj kot mnogo drugih ljudi, ampak mi je vseeno težko pri srcu. Še posebej zato, ker sem samo hotel pomagati, pa me imajo še zdaj v moji domovini Sloveniji za izdajalca, za ničvrednega. Ob teh besedah se mi para moje ubogo staro srce.

Še zdaj se dobro spomnim trenutka, ko mi je grof povedal, da mi bo plačal šolo. Bil sem najsrečnejši človek na svetu. Šolal sem se v Trstu, na Dunaju, Reki in v Salzburgu. Šolanje v Trstu mi je spremenilo življenje. Tam sem spoznal škofa Bonoma, ki je popolnoma spremenil moj pogled na vero. Šele takrat sem spoznal, da cerkev niso samo lepa, poslikana okna in stropi, da cerkev niso samo veliki in mogočni kipi, zlate verižice v obliki križa in vsa ta nepotrebna posvetna lastnina. Kar je pomembno, je vera. Da verujemo. Bogu ni mar za denar, lepe slike in vsa ta polja, ampak za vero. Zato sem leta 1550 napisal Katekizem. Hotel sem svojemu narodu, Slovencem, približati vero, da bi se zavedali, kaj vera sploh je. Istega leta sem napisal tudi Abecednik, ki je bil prav tako namenjen Slovencem, da bi se naučili brati in pisati in da bi spoznali lepoto svojega jezika, slovenščine. Za vzor sem imel Martina Luthra, ki je 31. 10. 1517 na podboje vrta razpisal 95 tez. Za protestantsko vero se je bilo treba bojevati in Luther se je.

Kot prijatelj sem zelo spoštoval, in še zdaj jih spoštujem, Sebastjana Krelja, Adama Bohoriča in Jurija Dalmatina. Sebastjan Krelj je napisal Otročjo Biblijo, katekizem za otroke. Sam se ne bi nikoli domislil, da je moj Katekizem mogoče res

pretežek za otroke. Jurij Dalmatin je prvi leta 1584 prevedel Biblijo. Adam Bohorič pa je istega leta napisal prvo slovensko slovnico Zimske urice, a je bila pisana v latinščini. Po njem se je imenovala tudi pisava bohoričica, ki sem jo po gotici uporabljal tudi sam.

Ko pišem to, se mi oči kar solzijo. Napisal sem toliko knjig za svoj preljubi narod, pa me kljub temu ne marajo in sem moral večkrat pobegniti v Nemčijo, a sem se tudi vrnil v Ljubljano, ker sem tako zelo pogrešal svojo rodno deželo.

Škof Bonomo mi je nekoč rekel, naj dam ljudem nekaj, po čemer si me bodo zapomnili, in mislim, da sem jim dal veliko. Napisal sem 22 knjig. Abecednik, Katekizem, Ta evangelij svetiga Matevža, Ene cerkvene pesmi, Ta prvi del noviga testamenta in Cerkveni red, v katerem sem napisal, da bi morali vsi otroci v šolo, ne glede na spol in družbeni sloj. Se pa spomnim tudi, ko sem pisal Katekizem, da sem se moral vanj podpisati Rodoljub Ilirski, da ne bi izvedeli, kdo sem, in bi me zaradi tega še bolj preganjali.

Zdaj, ko so mi dnevi šteti, si želim, da bi lahko še enkrat odšel v rodno vas pozdravit sosede, pogledat, kakšen je pridelek. Ampak tega ne morem. Vsi se me sramujejo in si želijo, da me ne bi nikoli poznali. Tudi grof.

Zdaj sedim tu za svojo staro leseno mizo in premišlujem o tem, kaj je bilo, in o tem, kaj mogoče še bo. Upam, da se bodo Slovenci nekega dne zavedali, da so bili prekruti do mene in sem jim hotel samo pomagati. To je vse, kar si želim. Da bi me moj narod spet vzljubil.

To je zadnjič, da pišem v dnevnik. Pogrešal bom trenutke, ko sem samo sedel za mizo in užival v pisanju.

Zbogom, dnevnik!

Primož Trubar

Avtorica spisa: Tjaša Dobrin Kemperl, 9. a

Mentorica: Mojca Fuchs Lukežič

Avtorica ilustracije: Tina Plohl, 7. b

Mentorica: Irena Zagožen

ZDRAV SLOVENSKI ZAJTRK NA OŠ MARIJE VERE

V petek, 13. 11. 2013, smo tudi mi, tako kot številne druge šole po Sloveniji, obeležili dan slovenske hrane. Kot po navadi smo pri tradicionalnem zajtrku dobili črn kruh, med, maslo, jabolka in mleko. Med zajtrkom pa smo poslušali oddajo na šolskem radiu, ki sta jo pripravili Stella Turk in Tjaša Dobrin Kemperl iz 9. a.

Izvedeli smo, da smo od slovenskih čebelarjev dobili med, od kmetov

jabolka in mleko, kruh in maslo pa so podarila kmetijska in predelovalna podjetja v Sloveniji, ki uporabljajo surovine slovenskih kmetov. Projekt slovenski tradicionalni zajtrk je nastal na pobudo Čebelarske zveze Slovenije. V prvem letu akcije so hrano donirali kmetje in podjetja, sedaj pa je strošek prevzelo Ministrstvo za kmetijstvo in okolje. S tem projektom se želi opozoriti ljudi o pomenu oskrbe prebivalstva s kakovostno hrano iz lokalnega okolja. Poleg tega

polovica otrok sploh ne zajtrkuje, kar je zelo nezdravo, zato se s to akcijo poskuša že mladim generacijam vcepiti zavedanje o pomenu zajtrka za zdrav življenjski slog. Zajtrk je najpomembnejši obrok v dnevu, saj napolnimo telo z gorivom, ki ves dan poganja naše mišice in možgane. Zato tudi ni čisto vseeno, kaj damo vase.

Po radijski oddaji smo se v še dodatno pogovorili o zdravi prehrani; v nekaterih razredih so učenci reševali kviz na spletni strani Sheme šolskega sadja in zelenjave, v našem 8. b razredu pa smo dobili liste, na katere je vsak zase napisal, kaj mu pomeni zajtrk.

Ker so pregovori po navadi odraz ljudske modrosti, potem rek, »naj zajtrkujemo kot kralj, kosimo kot meščan in večerjamo kot berač«, ni kar tako in ga je vredno upoštevati.

Ardiana Shaqiri, 8. b

**»Zajtrkujmo
kot kralj,
kosimo kot
meščan in
večerjajmo kot
berač.«**

PRAZNOVANJE BOŽIČA V RAZLIČNIH DRŽAVAH

SLOVENIJA – božič praznujemo 25. decembra. Takrat se družina zbere in skupaj poje božično večerjo. Nekateri otroci dobijo darila, nekateri pa ne. Božič praznujejo kristjani. Pravilno ime za božic v Sloveniji je praznik rojstva Našega Gospoda Jezusa Kristusa. Veliko držav praznujejo na isti večer kot mi, torej 25. decembra, nekatere pa praznujejo drugače in na drug dan.

FINSKA – na Finskem se na božični večer zbere vsa družina. To je najbolj pomemben dan v letu. Mnogi otroci, ki so odrasli in odšli od doma, se vrnejo domov k svojim staršem. Okoli poldneva se v Turku, nekdanjem glavnem mestu Finske, prebere »božični mir« – eno od besedil iz srednjega veka. Le-to označuje uraden začetek božičnega praznovanja. Okoli petih zvečer se družine odpravijo na pokopališče na poseben obred, kjer prižgejo sveče na grobove svojih najdražjih. Na božični večer otroci čakajo na prihod Božička, ki je drugačen od ostalih v drugih državah.

AMERIKA – Američani so znani po tem, da znajo prav vse obrniti po svoje – in zraven še kaj zaslužiti. To so storili tudi z božičem, ki so ga tako skomercializirali, da sploh ni več družinski ali verski praznik, ampak le še potrošniški.

V **BOSNI**, **ALBANIJI** in v veliko muslimanskih državah se božič ne praznuje.

AVSTRALIJA – v Avstraliji božic praznujejo 3. januarja, praznujejo ga skupaj z novim letom. Dopoldne grejo vsi v cerkev na dve sveti maši. Potem se družina zbere in skupaj gredo na "veliko" kosilo. Do večera je vsa družina zbrana. Takrat se družijo.

**Ardiana
Shaqiri,
8. b**

Pri nas praznujemo božič 25. decembra, v Avstraliji 3. januarja, v Bosni in Albaniji pa ga sploh ne praznujejo.

SIJ ZIMSKEGA VEČERA NA OŠ MARIJE VERE

4. 12. 2013 sta na šoli potekala božično-novoletni koncert in bazar. Tokrat smo v voditeljski vlogi videli dve četrtošolki – Matejo Strle in Pino Vengust Lenart. Po ravnateljičinem praznič-

Zagotovo je bila najbolj zanimiva stojnica s palačinkami, saj je bila letošnje presenečenje.

nem pozdravu so nas instrumentalno zabavali Ana Strmčnik na violini, Urša Prosen na prečni fla-

vti in Martin Loboda na trobenti. Aja Zajc, ki pravi, da veselja in radosti tudi pozimi ne manjka, je prebrala svojo pesem z naslovom Zima. Zaplesali so tudi mali plesalci iz Plesne šole Miki, za pravo plesno poslastico pa sta poskrbeli Ana Terčič in Gala Čado, ki sta s svojo skupino Piloti (Plesna šola Miki) na evropskem prvenstvu dosegli 3. mesto.

Zagotovo ne bi bilo pravega vzdušja brez pevskega zbora; na koncertu so nastopile vse tri skupine Pevskega zbora Verine Zvezdice – oba otroška in mladinski pevski zbor. Slednji je zaključil

prireditev s pesmijo Zime čar, za katero je besedilo napisala naša učenka Maja Strle (7. a), glasbeno priredbo pa šolski računalnikar Andrej Kočar.

Po prireditvi so se lahko gledalci udeležili tudi bazarja, ki je bil poln najrazličnejših izdelkov (od voščilnic, šalov, sveč, vaz do okraskov), pa tudi hrane in pijače. Poleg vsem že zelo dobro znanih šolskih piškotov so bile letos na izbiro tudi palačinke, čokoladni burgerčki in čaj. Starejše učenke pa so na svoji stojnici nudile tudi zimsko

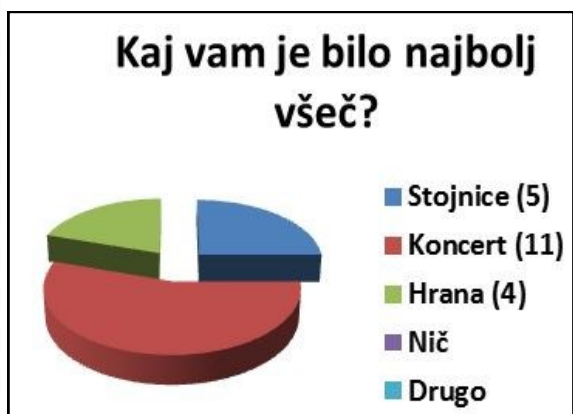
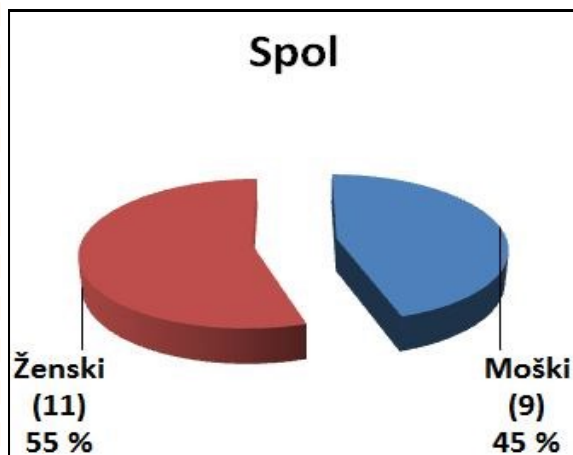
poslikavo obraza, kamor so z veseljem prihajali mlajši učenci.

Obisk bazarja je bil res velik, obiskovalci so bili nad stojnicami navdušeni in nekaj časa smo se komaj premikali po prostoru. Celoten večer je bil res lep in kljub temu, da snega še ni bilo, smo uspeli pričarati pravljico vzdušje.

Ardiana Shaqiri, 8. b

ANKETA O BOŽIČNO-NOVOLETNEM BAZARJU

4. 12. 2014 sta na šoli potekala božično-novoletni koncert in bazar. Ker nas je zanimalo, kaj si ljudje mislijo o bazarju, smo naredili anketo. Anketirali smo 20 ljudi in dobili spodnje rezultate.

Rezultati kažejo na to, da je bazar našim obiskovalcem po večini všeč.

Anketna vprašanja so sestavile Eva Brojan, Ilda Čatović in Nina Jelovšek (8. a), anketo sta izvedla Ivan Kosić in Blaž Urh (9. b).

PRIREDITEV OB DNEVU SAMOSTOJNOSTI

24. decembra 2013 smo obeležili dan samostojnosti in enotnosti, in sicer tako, da smo se spomnili, kako je potekal plebiscit za osamosvojitve Slovenije.

V šolski telovadnici smo časovnico zavrteli kar za 23 let nazaj. Na

odru je bila ves čas prisotna volilna komisija, ki je budno spremljala volitve, in novinar Matic, ki je gledalcem sporočal dogajanje na volišču.

Da bi nas pot zapeljala tja, kamor hoče srce – torej v samostojnost, je zaželel pevski zbor s pesmijo Siva pot, s pesmima Slovenija v svetu in Slovenija, od kod lepote tvoje pa smo še bolj obeležili ta dan. Maja Strle nam je prebrala pesem o kamniškem generalu Rudolfu Maistru, ki se je že takoj po 1. svetovni vojni boril za Slovenijo. Spomnili smo se, da je že leta

1920 potekal plebiscit o meji med Avstrijo in Kraljevino SHS, a smo takrat na žalost izgubili kar 10 % našega ozemlja.

S tokratno prireditvijo pa smo se spomnili izredne enotnosti pred 23 leti, ko se je za samostojno Slovenijo odločilo kar 88,5 % vseh volivcev. Taka številka se nam danes zdi nepredstavljiva, takrat pa so se organizirali celo zdomci, ki so se z avtobusi pripeljali nazaj v Slovenijo samo zaradi volitev. Tako je na odru volila tudi gospa Marija iz Nemčije, ki je zatrdila, da je kljub temu, da ne živi več tukaj, njena domovina še vedno Slovenija.

Komisija je na koncu preštela glasove in zaključila, da je z večino glasov plebiscit zagotovo uspel. Boljšega darila pred božičem si leta 1990 zagotovo ne bi mogli želeli.

Z lepimi željami pa se je zaključila tudi prireditev, saj je ravnateljica vsem zbranim zaželela lepe počitnice in vesele praznike.

Učiteljica Vanja Hočevnar

*Matic je
poročal o
rezultatih
plebiscita.*

KULTURNI DAN S POVODNIMI MOŽMI

7. februarja 2014 smo se, da bi počastili naš kulturni dan, odpravili v Dom kulture Kamnik. Vsi učenci smo si ogledali predstavo o povodnih možeh (naslov: Od povodnih mož) v sodobni priredbi, ki jo je priredil Andrej Rozman Roza.

Bil je v vlogi ribiča, ki je pel in pripovedoval zgodbo o povodnem možu Ambrožu. Zgodba ni bila samo zabavna, temveč tudi poučna, saj smo se naučili, da ne smemo onesnaževati vode, saj je to življenjski prostor

mnogih živih bitij. Predstava je potekala v Domu kulture Kamnik.

**Maša Koštomaj in
Katja Kranjec, 9. b**

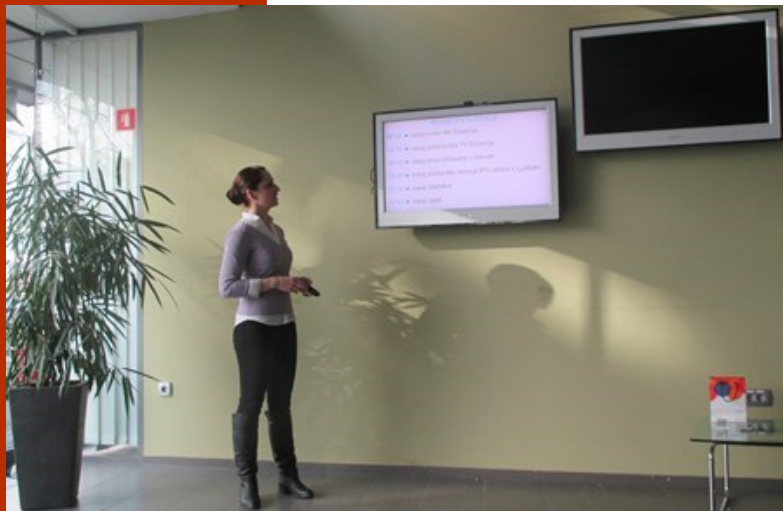

Glavni junak igre je povodni mož, ki mu je ime Ambrož

EKSKURZIJA NA RTV SLOVENIJA

28. 2. 2014 smo šolski novinarji obiskali RTV Slovenija.

Studio 1 obsega kar 600 m².

RTV ima ogromno rekvizitov.

Najprej smo si ogledali televizijski del, kjer nam je prijazna vodička razkazala prostore RTV. Pred tem

smo si ogledali še uvodni film o voditeljih oddaj in

slišali nekaj bistvenih podatkov, nato pa smo si ogledali njihove studie. Največji je studio 1, ki je

velik 600 m² in v njem poteka največ snemanj. Tam snemajo oddaje, kot so Moja Slovenija, Male sive celice, Zajček Bine ... Imajo pa tudi

svoje skladišče in delavnico, kjer izdelujejo pripomočke oz. rekvizite in scene za različna snemanja. Poskušajo ohraniti čim več scen, ki jih potem uporabijo še v drugih oddajah. Imajo okoli 100.000 kosov scen.

Naša prijazna vodička nam je povedala tudi, kako delajo novinarji in voditelji. Tematike so določene za 2 meseca vnaprej. Informativni novinarji morajo vse urediti v enem dnevu. Montažer »zlepi« prispevke s terena in iz studia, grafik pa dodaja grafične elemente.

RTV Slovenija ima 5 studiev, eden izmed studiev je popolnoma modre barve, v montaži pa montažer dodaja ozadja.

Po ogledu stavbe, v kateri je televizija, smo se odpravili čez cesto v sosednjo stavbo – na radio. Tu smo poslušali del zabavne oddaje Radio Ga Ga, ki jo vodi Sašo Hribar.

Preživali smo zelo lep dan in vsi smo se zabavali. Za piko na i pa smo prejeli še telefonski pozdrav našega župana Marjana Šarca, ki se z radijsko ekipo pozna že dolgo. Na ekskurziji smo se naučili veliko novih stvari, ki so za novinarja zelo pomembne.

Tjaša Dobrin Kemperl, Stella Turk (9. a), Ivan Kosić, Blaž Urh, Maša in Kaja Koštomaj, Katja Kranjec (9. b), Filip Majcen Govc (8. a), Manuela Vanessa Reid (7. a).

Po telefonu smo se slišali tudi s kamniškim županom Marjanom Šarcem, ki nas je pozdravil in nam zaželel veliko sreče.

PUSTNO RAJANJE PO DUPLICI

1. marca 2014 so ulice Duplice zopet preplavile najrazličnejše maskare iz naše šole. Na razredni stopnji so nas razveseljevale pisane in raznovrstne maske.

Na predmetni stopnji so se učenci in učitelji napravili v skupinske maske.

Na predmetni pa so se razredi povezali in naredili skupinske maske.

6. in 7. razredi so se držali tematike predmeta, ki ga poučujejo njihovi razredniki. Tako smo lahko videli poroko števil (6. a),

Angleže z njihovimi znamenitimi avtobusi (6. b),

papirnate umetnine (6. c),

V 7. a so bili črke in knjige,

7. b se je s svojimi vitezi vrnil v srednji vek, dekleta pa so pokukala celo v prazgodovino do praljudi.

V 8. a so kraljevale živali,

8. b je s svojim medicinskim osebjem oskrboval ranjence,

oba 9. razreda pa sta uprizorila znamenite Smrkce.

Vreme nam je bilo tudi to leto naklonjeno, izza oblakov je pokukal tudi sonček. Razlika s preteklimi leti je bila le ta, da je bila povorka nekoliko daljša.

Letos je bila povorka nekoliko daljša, okusnih krofov pa tudi tokrat ni manjkalo.

Hodili smo po ulicah Krajevne skupnosti Duplica, daljši postanek pa smo naredili pri domu krajevne skupnosti, kjer smo se okrepčali s krofi in sokom, za popestritev pa je poskrbela godba Glasbene šole Kamnik ter Kamniške mažoretke.

Po vrnitvi v šolo smo se maskare poslovile in se razkropile na vse strani. Za nekatere pa se je pustno rajanje nadaljevalo po hišah.

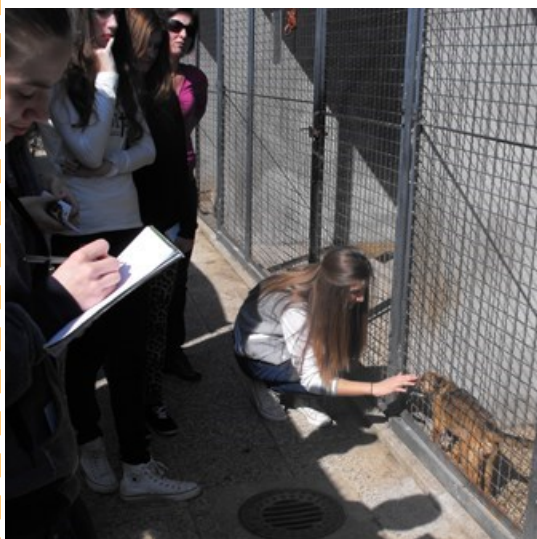
Eva Brojan in Ilda Čatović, 8. a

OBISK ZAVETIŠČA ZA ŽIVALI

V sredo, 19. 3. 2014, smo nekateri učenci 9. razredov odšli v zavetišče Gmajnice v Ljubljani.

Prinesli smo jim hrano in odejice, ki so jih zbrali učenci manjših razredov, za nagrado pa so dobili kost z bomboni. Zaposleni in živali v zavetišču so bili vsega zelo veseli.

Ko smo prišli, so nam najprej povedali kratko zgodovino zavetišča, nato pa smo odšli na ogled. Naj-

prej smo si ogledali pse in izvedeli njihove zgodbe. Nekateri so se nas ustrašili in se raje skrili, večina pa jih je bila vesela, kar so nam pokazali z glasnim lajanjem in razigranostjo. Videli in slišali smo tudi najglasnejšega v zavetišču, ki ni bil tiho niti minuto.

Kasneje pa smo si ogledali še mačke. Tudi te so nas bile zelo vesele in se z nami zelo rade poigrale. Seveda nismo odšli brez prask, a nas to ni niti najmanj motilo.

Zaposleni in živali v zavetišču so bili veseli našega obiska in pomoči.

Ko smo si ogledali vse, smo odšli na dvorišče in se vsi skupaj še slikali. Malo smo se še poigrali z prosto živečimi mačkami, ki so se sprehajale po dvorišču, nato pa smo se poslovili in odpravili proti šoli.

NAŠI VTISI: Obisk v zavetišču se nam je zdel zanimiv in bilo nam je všeč, saj smo si ogledali veliko živali, ki so nas bile zelo vesele. Zaposleni v zavetišču so bili zelo prijazni in nas lepo sprejeli. Naše mnenje je, da bi to lahko še kdaj ponovili in osrečili še veliko drugih živali.

Kaja in Maša Koštomaj,

Katja Kranjec, 9. b

»To bi lahko še kdaj ponovili in osrečili še veliko drugih živali.«

ŠOLSKI MJUZIKL

Vse se je začelo v šolskem letu 2011/2012. Takrat smo na šoli naredili prvi šolski mjuzikl »KRESNIČEK«. Z njim smo veliko nastopali in naredili velik vtis na gledalce.

Naslednje leto smo se odločili, da bomo za naše gledalce pripravili še boljši mjuzikl, in sicer mjuzikl z naslovom »ŽELVICA BARA«. Po mnenju gledalcev smo naredili velik korak naprej.

Letos pa smo z novim mjuziklom prestopili vsa pričakovanja. V ta mjuzikl z naslovom »V DEŽELI OZ« smo vložili ogromno truda in dela, kar se je poznalo tudi na odru.

Po tem, ko je učiteljica Mojca skupaj z Goranom Završnikom uspela zaključiti besedilo, smo se zbrali na vajah. Te so se pričele z avdicijami. Naše učiteljice in mentorice (Mojca Fuchs Lukežič, Vanja Hočevnar in Alenka Markus) so se odločale, katerim 4 učencem bodo podelile glavne vloge: Doroteja, Kovinko Pločevinko, Lev in Strašilo oz. Straško.

Ko so bile vloge dokončno razdeljene, je nastopil težji del ... Učenje besedila! Na začetku smo imeli malo težav, a smo jih z vajami kmalu odpravili ...

PETJE

Ko smo dobili še glasbo, nas je učiteljica Alenka ves čas priganjala s

*Za pot do
zvezd je bilo
potrebno
ogromno
vaje in
truda.*

petjem in iz nas naredila prave pevske zvezde.

PROJEKCIJA

Da je bil mjuzikl letos še boljši, smo mu dodajali različne scene, ozadja, zvoke, osvetljavo ... K temu so prispevali tudi naši Virtuozzi pod mentorstvom Andreja Podbevška: Ana Strmčnik, Danijel Kekić, Matic Šardi in Alen Lunder.

KOSTUMI

Za kostume Leva, Straška in Kovinka je poskrbela učiteljica Mojca F. Lukežič oz. natančneje – njena babica, ki obvlada šivanje.

POBALINČKI ...

Pobalinčki so vas verjetno spravili v dobro voljo, saj so namenjeni norčijam in smešnemu govorjenju!

»Brez vas bi bil mjuzikl beden,« je povedala učiteljica Mojca, ki je imela čisto prav. Mjuzikl bi bil brez njih brez

smeha, šaljivosti ... oder bi bil prazen! Vlogo pobalinčkov so imeli učenci 7., 8., nekateri tudi iz 9. razreda.

STE SLIŠALI ZVOKE IZ OZADJA?

Te zvoke je s svojim »sintisajzerjem«, ustvarjal Goran Završnik, ki je naš mjuzikl še izboljšal in popravil napakice igralcev. Za mikrofone pa je poskrbel Blaž, njegov dobri prijatelj in nekdanji učenec naše šole.

PLES

Ples so sestavile učiteljica Vanja, Saša Romaniuk in Tijana Bezovnik. Kar nekaj dni so se dobivale v šoli že preduro in sestavljale ples.

Zaključili smo z zabavo, plesom in baloni ...

Kot vidite, je bil letošnji mjuzikl

poln garanja, a hkrati tudi zabave!

Manuela Vanessa Reid, 7. a

Zdaj pa vsi le upamo, da bo naslednji mjuzikl še boljši.

MAJA STRLE – NAŠA ŠOLSKA PESNICA

Za Majo bi lahko rekli, da je prava šolska pesnica. Rimo stresa kar iz rokava in za vsako priložnost najde pesem. Zmagala je tudi že na kar nekaj pesniških natečajih, na premieri letošnjega mjuzikla, 3. aprila 2014, pa je prejela celo svojo prvo pesniško zbirko.

Kdaj si začela s pisanjem pesmi?

Začela sem v 3. razredu.

Kdo te je navdušil za pesnjenje?

Pravzaprav nihče. S sošolko sva bili vsak dan po pouku v podaljšanem bivanju in nekega dne sva se tam dolgočasili. Razmišljali sva, kaj naj delava, in se zmenili, da poizkusiva napisati kakšno pesem. Res sva napisali dve ali tri pesmice, učiteljice so naju pohvalile, zato sva s tem nadaljevali (kasneje vsaka zase).

Ali veliko bereš poezijo? Kdo je tvoj najljubši pesnik in zakaj?

Poezije ne berem prav dosti, še največ tisto, ki jo moramo prebrati v šoli, npr. za domače branje (in če povem po resnici, mi te pesmi običajno niti niso všeč). Berem pa veliko raznovrstnih knjig, ki mi bogatijo

besedni zaklad in na ta način pomagajo tudi pri pisanju pesmi. Moj najljubši pesnik je Andrej Rozman Roza, njegove rime gredo »zelo hitro v ušesa«, všeč so mi nenavadni izrazi, pogovorne besede in raznovrstne teme. Njegovo pisanje se mi zdi preprosto, pa vseeno zelo zanimivo.

Koliko in katere nagrade si osvojila?

Prejela sem že kar nekaj nagrad na literarnih natečajih (tako za pesmi kot tudi za spise), in sicer na naslednjih: Moja rodna domovina, Frkolinov natečaj, natečaj »Otroci sveta«, natečaj »Naravne in druge nesreče«, uvrstitev v finale natečaja »Rimaraja«, vsakoletna uvrstitev med finaliste natečaja otroške poezije v Mengšu, zmaga na natečaju »Moj najljubši košarkar« ... Morda sem na kaj še pozabila ...

Zagotovo pa mi ogromno pomeni izdaja pesniške zbirke.

Maja je šele v 7. razredu, pa je napisala že toliko pesmi, da ji je naša šola letos omogočila izdajo njene prve pesniške zbirke. Bravo, Maja!

Na katero nagrado si najbolj ponosna?

Najbolj ponosna sem na nagrado na natečaju »Moja rodna domovina«. Junija lani sta nam nagrade in priznanja izročila ljubljanski župan in državni sekretar na Ministrstvu za izobraževanje, znanost in šport. Vsako jesen do sedaj je vse nagrajence v vladno palačo povabil tudi predsednik države.

Meni se zdi pisanje pesmi zelo težko.

Te je pri tem kdo usmerjal oziroma ti svetoval?

Pisanje pesmi se meni ne zdi prav nič težko, Filip. Bom povedala, kako se tega lotim jaz: ko že imam naslov pesmi ali vsaj temo, najprej na hitro razmislim, kaj približno bi dala v uvod, kaj v jedro in kaj v zaključek. Nato napišem prvi verz in poizkusim nadaljevati tako, da se rima. Če ne gre, v prvem verzu obrnem vrstni red besed, ali uporabim kakšno sopomenko itd., dokler mi ne uspe. In

tako do konca (vendar pa priznam, da je pri rimah ABAB in ABBA težje – tam je pa treba gledati ves čas tudi korak naprej). Včasih dobim kakšen nasvet, idejo ali spodbudo od mentorice, učiteljice Mojce Fuchs Lukežič, za kar se ji ob tej priložnosti lepo zahvaljujem.

Koliko pesmi si že napisala?

V lanskem in letošnjem šolskem letu (do sedaj) sem jih skupaj napisala 43. Če prištejemo zraven še tiste iz 3., 4. in 5. razreda (teh ni bilo tako veliko, žal pa jih tudi nimam vseh zbranih), bi rekla, da je vseh skupaj nekje 55–60.

Katere so tvoje najljubše pesmi in zakaj?

Izbrala sem 6 pesmi, težko pa povem, zakaj ravno te. Prva (Moja rodna domovina) mi veliko pomeni zaradi prejete nagrade, s pesmijo »Zakon« bi vas rada malo nasmejala, ob pesmi »Pijanec« in »Zelenjava« pa se je treba malo zamisliti ...

»Pri rimah ABAB in ABBA je treba gledati ves čas korak naprej.«

Igranje
klavirja,
branje knjig,
igranje v
šolskem
mjuziklu,
taborniki,
plavanje,
gledališče ...
to vse so
stvari, ki
zanimajo
Majo.

Ali imaš poleg pesnjenja še kakšen hobi? Kaj vse te zanima?

Drugo leto se učim igranja na klavir, preberem dosti knjig, vsako leto igram v šolskem mjuziklu (zanimata me gledališče in film), četrto leto hodim k tabornikom, tri leta sem trenirala plavanje, pa potem prenehala – Kamnik nima pokritega bazena, tako da se boljši plavalci vsakodnevno vozijo na treninge v Radovljico ali Kranj, zato sem se vsako leto branila, da bi šla v višjo skupino (nižje namreč plavajo v bazenu v CIRIUS-u, ki pa je za resen trening premajhen).

Kaj si želiš v prihodnosti? Bi se želela s tem ukvarjati profesionalno?

Zavedam se trenutnih razmer v Sloveniji. Vem, koliko ljudi je brez službe kljub temu, da so šolani in pripravljani delati. Tako da v prvi vrsti

upam, da bom (ko odrastem), sploh imela službo in redno plačo, če pa bom lahko delala kaj takega, kar bi me veselilo, pa še toliko boljše. Morda kaj v zvezi s TV, gledališčem, radiem, časopisom ...Tudi poklic knjižničarja bi mi bil verjetno všeč. Mislim, da se s pisanjem pesmi profesionalno ne bom ukvarjala, saj vem, da je samo od tega težko živeti. Ni dosti, če dobro pišeš – potrebuješ tudi dobrega ilustratorja, pa založnika, pa kakšno reklamo itd. Kar pa dosti stane. Vendar pa: nikoli ne reci nikoli ...

Maja, hvala za tvoje odgovore. Želim ti veliko uspeha še naprej, predvsem pa to, da bi izdala še kakšno pesniško zbirko.

Filip Majcen Govc, 8. a

Za Majo je bila izdaja njene pesniške zbirke »Majin svet« pravo presenečenje.

MOJA RODNA DOMOVINA

Ko se nisem niti še rodila,
Slovenija se je osamosvojila.
Prej bila je priključena k »Jugi«,
tako da ukazovali so ji drugi.

Mislila sem, da je to gotovo šala,
ko mi je mami pripovedovala,
kako so v Italijo in Avstrijo hodili,
da so kupili lahko, kar so rabili.

Če si hotel imeti kavbojke na riti,
v Italiji jih je bilo treba kupiti.
Tudi po banane in margarino
je bilo treba iti včasih v tujino.

Slovencem je vsega zadosti bilo,
na referendumu so glasovali tako,
da radi živeli v državi bi svoji,
a kmalu izbruhnili hudi so boji.

Tudi moj oči se je za Slovenijo boril,
Maistrovo zlato medaljo zato je dobil.
Odločil se je, da bo v vojski ostal,
še danes tam dela in nič mu ni žal.

Prva nam leta kar dobro je šlo,
sedaj pa vsi vemo, da je tako:
služb je premalo, plače so nizke,
marsikdo ne vidi izhoda iz stiske.

Upamo pa lahko seveda mi vsi,
da boljši časi bodo spet prišli,
da kot pred časom bomo vsi živeli,
težav z denarjem nobenih imeli!

PISANA JESEN

Leto kar prehitro se obrne –
zima, pomlad, poletje, jesen.
Lepo je, ko spet jesen se vrne,
saj velik sem ljubitelj njen!

Poleti je vroče, mrzla je zima,
zato še najraje imam jesen.
Mi je všeč, ko veter v krošnjah kima,
kadar v gozd na daljši sprehod grem.

Pisanih barv gledam drevesa,
ko listje počasi z vej leti.
»Lepo je, kot prišli bi v nebesa,«
mislimo si sprehajalci vsi.

Gozd v vseh barvah se preliwa,
od rumene, zelene, rjave, rdeče.
Jesen zna biti res igriva,
ko počasi proti zimi teče ...

PIJANEC

V eni roki steklenica piva, v drugi žganja,
hoja njegova pa taka, kot da se mu sanja.
Spotoma še kakšen požirek popije,
je glasen precej, zraven še vpije.

Ljudje postrani ga gledajo vsi:
»Le kaj pijača iz človeka naredi!«
A on se za njihove poglede ne zmeni,
se raje še v sosednjo gostilno nameni ...

Vendar pa obsojati ga treba ni,
saj ne veš, kakšna težava ga pesti.
Res pa bi bilo lepše in veliko bolj prav,
da bi za reševanje težav drug način izbral!

**»Pesem Moja
rodna domovina
mi veliko pomeni
zaradi prejete
nagrade, pri
pesmi Pijanec se
je treba malo
zamisliti.«**

ZAKON

ZAKON je beseda, ki več pomenov ima. Katere? Vam bom kar takoj povedala:

ZAKON predpiše država, ga dopolnjuje, da vsak državljan lahko ga izpolnjuje.

Sem očeta vprašala, kaj ZAKON je, odgovoril mi je kar hitro, to se ve:

»Laško je ZAKON! Saj tako je v reklami, če mi ne verjameš, pa vprašaj še mami!«

Sem njo vprašala, kaj ZAKON je, pa mi takoj odgovorila je smeje:

»ZAKON je, ko dva, ki sta par, veselo skupaj gresta pred oltar!«

Pa še nekaj mi povedala je, a mislim, da to bila je šala le ...

Mi hitro rekla je nekako tako (upam, da v resnici ni tako hudo):

da če slišala sem kdaj že za tisti rek: »z najlepšo obleko greš v največji drek!«

ZELENJAVA

Pravijo, da je zelenjava zelo zdrava. Kar naj bo, če pa se dobra mi ne zdi. Imam raje, da je na krožniku pujs ali krava, pice, svaljki, makaroni in podobne jedi.

Čokolada, piškoti, krofi, torte mi seveda tudi gredo v slast. Kaj čem – sem že pač take sorte, da jih jem, čeprav so za zdravje past.

Ko nekoliko starejša bom postala, si bom gotovo jedilnik spremenila: tudi zelenjavo si na krožnik dala, zdravo jedla bom in tudi pila!

LETOŠNJI DOPUST

Za letos željo smo imeli, da bi na dopust na otok šli. Smo že nazaj, zelo veseli, saj dobro smo se imeli vsi.

Za otok Rab smo se odločili, lep smo si najeli apartma. Tam dobro jedli smo in pili, je bilo veliko bolje kot doma.

Lepote otoka smo raziskovali, kar smo videli, bilo nam je všeč. Dosti pa tudi na plaži smo ležali, ko v vodi se nam ni dalo biti več.

Morje je bilo kristalno čisto, že zato bi šla rada tja še kdaj. Tudi moji domači mislijo si isto, da je bilo, kot da prišli bi v raj.

Lepa plaža, neokrnjena narava, veter, ki občasno rahlo pihlja. Tu se človeku res spočije glava, in moči za naprej mu novih da!

»S pesmijo
Zakon bi vas
rada malo
nasmejala,
ob pesmi
Zelenjava pa
se je tudi
treba malo
zamisliti.«

OBISKALI SO NAS PRIJATELJI IZ MAKEDONIJE

V sredo, 14. maja 2014, so nas obiskali prijatelji iz Osnovne šole Blaže Koneski iz Prilepa v Makedoniji. Prišlo je 15 devetošolcev, ravnateljica OŠ Blaže Koneski gospa Marija Dulevska in še dve učiteljici. Nestrpno smo jih čakali pozno v noč, saj je pot iz Makedonije dolga in nepredvidljiva. Po prihodu smo jih odpeljali na svoje domove in se v pričakovanju skupnih doživetij takoj odpravili v posteljo.

Naslednji dan, v četrtek, smo se že zjutraj odpravili proti morju. Najprej smo se ustavili v Škocjanu in si ogledali Škocjanske jame. Prevzeti od lepot najrazličnejših kapnikov in čudovitih prizorov kraškega podzemlja smo po kosilu nadaljevali pot proti slovenski obali. Sprehod po Piranu in Portorožu, čudovit pogled na morje ter razgled z obzidja ob Piranski cerkvi nam bodo za vedno ostali v spominu. Prav tako si bomo dobro zapomnili večerni sprehod po Kamniku.

V petek, 16. maja, pa smo na Dupliški jami izvedli že tradicionalne športne igre Ekoigre brez meja. V mešanih skupinah smo se pomerili v štirih disciplinah in za zaključek poiskali koščke zemljevidov Makedonije in Slovenije

ter jih v znak našega prijateljstva simbolično sestavili. Štiri ure prostega časa, smo izkoristili za kosilo in sprehod po Duplici. Seveda ni šlo brez obiska trgovskega centra, ta se je našim prijateljem zdel še posebno zanimiv.

Medtem je ravnateljica OŠ Marije Vere gospa Violeta Vodlan peljala delegacijo učiteljev iz OŠ Blaže Koneski na sprejem h gospodu županu Marjanu Šarcu, da se je podrobneje seznanil z namenom in programom našega mednarodnega sodelovanja. S predstavniki Nacionalnega odbora mednarodnega projekta Ekošola kot način življenja pa so se srečali in pogovorili že v četrtek zvečer.

V petek popoldne smo se ponovno dobili pred šolo in se odpravili na Bled. Tam smo se sprehodili ob jezeru in se nato posladkali s tradicionalnimi blejskimi kremnimi rezinami. Naše druženje smo zaključili z večerno vrtno zabavo, ki so nam jo omogočili starši. Bilo je super.

V soboto, 17. maja, smo se v Kamniku od naših obiskovalcev poslovili že zjutraj. V spremstvu ravnateljice OŠ Marije Vere Violete Vodlan, učiteljice Polone Mežnar in poslovne sekretarke

Mateje Debevc so obiskali še Ljubljano, si ogledali mestno jedro in nato krenili proti domu.

Pia Jerman in Jerca Šuštar,
8. a
Bilo je naporno, a zabavno.

OSNOVNOŠOLSKI RAZISKOVALCI

19. 3. 2014 je na Osnovni šoli Brinje Grosuplje potekalo regijsko srečanje mladih raziskovalcev osnovnošolcev domžalsko-kamniške regije. Srečanja so se udeležili tudi mladi raziskovalci z naše šole; v tekmovalnem delu sta bili uvrščeni nalogi devetošolcev Žana Berra in Roka Forštneriča ter Janje Pančur in Polone Jerman, v netekmovalnem delu pa je svojo nalogo predstavljala Natalija Močnik iz 5. b. Janja in Polona sta bili zelo uspešni, saj sta se uvrstili naprej na državno tekmovanje. Tako sta na 48. Srečanju mladih raziskovalcev ZOTKS (Zveza tehnično kulturo Slovenijo) v Murski Soboti 19. maja dosegli zlato priznanje.

Njihove naloge so obravnavale zanimive teme:

**Okrogle
hiše so
precej
dražje.**

Polona Jerman, Janja Pančur (9. a): Zakaj hiše niso okrogle

Področje: arhitektura in gradbeništvo

Mentorica: Polona Mežnar

Želeli sva ugotoviti, zakaj je gradnja hiš v obliki kocke oziroma kvadra najbolj pogosta, in raziskati, kakšne so razlike v gradnji in opremljanju med »kvadratno« hišo (katere tloris je kvadrat) in »okroglo« hišo (katere tloris je krog). V literaturi sva poiskali informacije o gradnji in opremljanju hiš ter izdelali maketi kvadratne in okrogle hiše. Primerjali sva gradbeni material, gradbeno pohištvo in notranje opremljanje za obe vrsti hiš ter

izvedli anketo med sošolci o tem, v kateri hiši bi raje živeli in kaj mislijo o opremljanju in stroških obeh vrst hiš.

Ugotovili sva, da bi za gradnjo okrogle hiše potrebovali podobne gradbene materiale, kot pri kvadratni. Gradbeno pohištvo za okroglo hišo bi bilo potrebno izdelati po meri. Notranja oprema v

okrogli hiši bi bila precej dražja od notranje opreme v kvadratni, saj bi jo bilo potrebno izdelati po naročilu. Če bi pohištvo kupili v trgovini, ne bi mogli izkoristiti celotnega prostora. Polovica sošolcev bi živelo v okrogli hiši, polovica jih meni, da bi okroglo hišo lahko opremili s pohištvom, kupljenim v trgovini s pohištvom, le 6 % jih misli, da bi bilo opremljanje kvadratne hiše dražje od opremljanja okrogle.

Prišli sva do ideje, da bi bilo najbolje, če bi okroglo in kvadratno hišo združili. Na zunaj bi bila valjaste oblike, okna in vrata bi bila globlje v stenah, in sicer samo na severni in južni strani. Vzhodno in južno steno bi izkoristili za dobro izolacijo z zrakom, izdelali pa bi ju iz umetnih mas in lesa.

NAJINI VTISI:

Polona Jerman: Z raziskovalnim delom sem zelo zadovoljna. Raziskovanje mi je bilo neka nova izkušnja, ki mi bo zagotovo v pomoč v nadaljnjem šolanju. Pri nastajanju raziskovalne naloge sem izvedela veliko novega o arhitekturi in gradbeništvu. Mislim, da bom v srednji šoli z raziskovanjem nadaljevala.

in gradbeništvu. Mislim, da bom v srednji šoli z raziskovanjem nadaljevala.

Janja Pančur: Raziskovanje se mi zdi zelo dobra izkušnja in podlaga za naprej. Zanimivo mi je bilo izdelati maketi in raziskovati, prav tako sta mi bila všeč oba zagovora naloge. Zelo mi je bilo všeč to, da z raziskovalno nalogo lahko predstaviš svojo lastno novo idejo.

Polona Jerman in Janja Pančur, 9. a

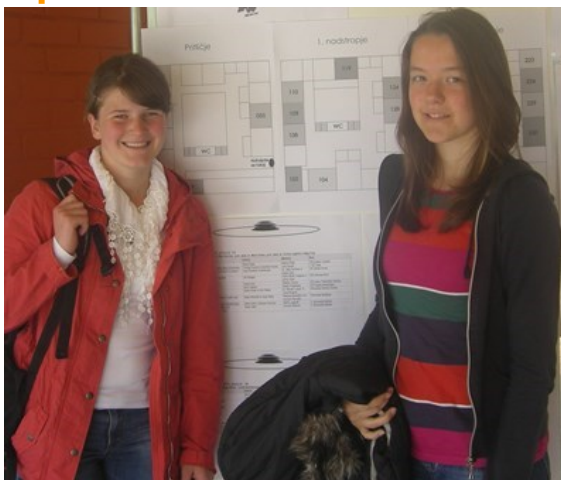
Žan Berro, Rok Forštnerič (9. b): Slovensko po libanonsko

Področje: etnologija

Mentorica: Polona Mežnar

Sošolcem sva dala poskusiti nekaj tipičnih libanonskih jedi.

V raziskovalni nalogi sva primerjala pet slovenskih in pet libanonskih običajev: libanonski dan žetve, dan učiteljev, ribiški praznik, folklorne dneve in materinski dan ter slovenski pust, kurentovanje, gregorjevo, martinovanje in jurjevanje. Raziskave sva se lotila postopoma, najprej sva izvedla intervju z najinima očetoma (Žanov oče je po rodu Libanonec, Rokov pa Slovenec) in zbiranja podatkov s pomočjo literature in spleta. Najin glavni cilj je bil ugotoviti podobnosti oziroma razlike v praznovanju posameznih običajev. Osredotočila sva se predvsem na način praznovanja in jedi, ki jih ljudje ob določenih običajih jedo. Zato sva prosila 7 sošolcev, da so preskusili nekaj tipičnih libanonskih jedi in jih primerjali s slovenskimi. Skušala sva tudi ugotoviti ali obstaja običaj iz obeh držav, ki bi združeval slovenske in libanonske lastnosti.

Običaja, ki bi združeval tako slovenske kot libanonske lastnosti, ni, nekatere libanonske jedi pa bi se dalo združevati z nekaterimi slovenskimi jedmi.

Miha pa piha, balonček napiha, balonček pa poč, Miha pa skoči. (eden izmed rekov)

Ugotovila sva, da se praznovanje libanonskih in slovenskih običajev močno razlikuje. Zaradi razlik v podnebjju in navad ljudi, se običaji razlikujejo tako v času kot v obliki praznovanja. Prav tako obstajajo razlike v jedeh, ki si jih ljudje ob običajih pripravljajo. Ugotovila sva, da ne moreva oblikovati običaja, ki bi združeval tako libanonske kot slovenske lastnosti. Nekateri libanonske jedi pa bi se dalo kombinirati z nekaterimi tipičnimi slovenskimi jedmi.

NAJINI VTISI:

Žan Berro: Raziskovalno delo mi je bilo zelo všeč. Na trenutke je bilo malo težko, vendar mi je bila to lepa izkušnja. S svojim delom sem zelo zadovoljen. Na predstavitvi sem izvedel veliko zanimivih in dobrih raziskovalnih nalog drugih avtorjev.

Rok Forštnarič: Raziskovalno delo mi je bilo zanimivo. Z raziskovalno nalogo sem zelo zadovoljen. Zanimive so tudi predstavitve in ideje, ki so jih predstavili raziskovalci iz drugih osnovnih šol.

Žan Berro in Rok Forštnarič, 9. b

Natalija Močnik (5. b): Miha pa piha, balonček napiha

Področje: etnologija

Mentorica: Vanja Hočevnar

Zanimalo me je, koliko kratkih rekov, zbadljivk, izštevank in besednih iger iz Kamnika in okolice poznajo starejši ljudje in moji vrstniki. Najprej sem o tem povprašala starejše od 43 let, potem pa še izvedla anketo v svojem (5. b) razredu.

Ugotovila sem, da starejši ne poznajo toliko »kratkih besedil«, kot sem mislila, da bodo. Na začetku sem bila mnenja, da bodo starejši poznali veliko rekov, izštevank, zbadljivk in besednih iger (vsaj 10 vsak). Presenečena pa sem bila tudi pri sošolcih, saj so poznali precej besedil, tudi starejše reke. Pri njih sem pričakovala več neznanja. Izvedela sem, da starejši mlajšim pripovedujejo veliko kratkih besedil oz. zgodb in s tem se ljudsko izročilo še vedno prenaša naprej.

MOJI VTISI:

Raziskovanje se mi je zdelo zelo zanimivo. Tudi sam nastop je bil zelo dober, nisem imela veliko treme, saj sva se z učiteljico temeljito pripravili. Na žalost tokrat nisem bila v tekmovalnem delu zaradi svoje starosti, bom pa zagotovo naslednjič.

Natalija Močnik, 5. b

PRIDI NA DUPLICO NA JAMSKO VESELICO (TURISTIČNA NALOGA)

Na naši šoli potekajo tudi drugačne raziskovalne naloge – ena takih je tudi turistična naloga, ki je na 28. festivalu Turizmu pomaga lastna glava prejela srebrno priznanje.

Avtorji naloge: Hana Drofenik (9. a), Pia Jerman, Jerca Šuštar, Nejc Koželj, Jaka Balantič (8. a), Matic Šardi, Nuša Štrajhar Ahačič (8. b), Maja Strle (7. a), Urban Mežnar, Matej Hrovat (7. b)

Naslov naloge: Pridi na Duplico na jamsko veselico

Mentorica: Polona Mežnar

*Kot odlično
poslastico
veselice smo
pripravili
golaž.*

Tema letošnjega festivala Turizmu pomaga lastna glava je Na zabavo v naravo. Avtorji turističnega dogodka smo s pomočjo mentorice želeli pripraviti dogodek, ki bi potekal v naravi, brez televizije, računalnika in drugih elektronskih naprav, vendar bi bil za otroke še vedno zabaven in zanimiv.

V turistični nalogi predstavljamo dvodnevni dogodek Pridi na Duplico na jamsko veselico. Kraj dogodka je Dupliška jama, ki leži v bližini OŠ Marije Vere v Kamniku.

Dogodek je namenjen najstnikom, ki ne poznajo Kamnika. Udeležencem ponujamo dva dni doživetij v naravi, v taborniških šotorih s pestro izbiro delavnic z različnimi aktivnostmi. V sodelovanju s taborniki Rodu bistriških gamsov iz Kamnika in gasilcev iz Gasilskega društva Šmarca bomo za udeležence pripravili zabavne in zanimive ustvarjalne delavnice ter aktivnosti v povezavi s taborniki in gasilci. Želimo si, da bi

udeleženci našega turističnega dogodka spoznali tudi Kamnik, zato smo v program vključili tudi kratko turistično potepanje in spoznavanje kamniških znamenitosti. Dogodek bi izvedli v času lepega, toplega in suhega vremena, v mesecu avgustu ali septembru.

Poleg tabornikov, gasilcev in OŠ Marije Vere smo k sodelovanju povabili tudi Turistično informacijski center v Kamniku in z načrtovanim dogodkom seznanili odgovorne v Občini Kamnik.

Avtorji naloge

INTERVJU S TJAŠO ČIROVIĆ, DRŽAVNO PRVAKINJO V KROSU

»Atletiko sem začela trenirati, ko sem bila v I. razredu. Enkrat sem zmagala na tekmi, nato smo dobili letake in odločila sem se, da grem.«

Tjaša Čirović iz 6. c je v letošnjem šolskem letu osvojila naslov državne prvakinja v gorskem teku in krosu ter zmagala na osnovnošolskem teku na Ljubljanskem maratonu. To so res izjemni športni dosežki, ki zahtevajo ogromno treningov in odrekanja, zato sem ji zastavila nekaj vprašanj.

Tjaša, kako se počutiš po takem uspehu, kot je to, da si postala državna prvakinja?

Počutim se dobro.

Kakšna je bila tvoja konkurenca?

Bila je res dobra konkurenca in težko je bilo tekmovati s tako dobrimi tekmovalci.

Kolikokrat na teden se ukvarjaš z atletiko?

Z njo se ukvarjam dvakrat na teden, doma pa še sama vadim.

S katero starostjo si se začela ukvarjati z atletiko.

Atletiko sem začela trenirati, ko sem bila v prvem razredu.

Zakaj si se odločila za atletiko?

Enkrat sem zmagala na tekmi, nato smo dobili letake in odločila sem se, da grem.

Ali imaš v času krosa in tekmovanj iz atletike kakšno posebno prehrano?

Ja. Jesti moram veliko ogljikovih hidratov.

Že drugo leto zapored si osvojila državno lovoriko. Ali moraš veliko trenirati, da dosežeš tak cilj?

Ja. Trenirati moram veliko.

Kaj počneš v prostem času poleg treningov?

Veliko počivam, se družim s prijatelji ...

Kaj bi rada postala po poklicu, ko odrasteš?

Rada bi postala učiteljica matematike.

Tjaša, najlepša hvala za tvoje odgovore. Upam, da boš še naprej uspešna na področju atletike.

Manuela Vanessa Reid, 7. a

DOBRODELNI KONCERT PODAJ SVOJO DLAN

V četrtek, 22. 5. 2014, je v športni dvorani Kamnik potekala dobrodelna prireditev za Anine zvezdice z naslovom **PODAJ SVOJO DLAN**, ki sta ga organizirala naša osnovna šola in Šolsko kulturno-umetniško društvo (ŠKUD) Verine zvezdice. Namesto vstopnine je vsak obiskovalec moral prinesiti vsaj dva izdelka, vendar je velika večina prinesla še kakšnega več.

Ko je potrebno, znamo stopiti skupaj. To smo potrdili na dobrodelnem koncertu, kjer se je zbiralo izdelke z daljšim rokom uporabe za Anine zvezdice.

Prireditev je vodil Denis Avdič, s svojimi nastopi pa nas je spravilo v dobro voljo tudi nekaj znanih slovenskih pevcev ter pevk in drugi: Brigita Šuler, Dejan Vunjak, Saša Lendero, Ognjeni muzikanti, Zoran Predin, Marjan Zgonc, Folklorna skupina Tine Rožanc, Klapa Mali grad, Veseli muzikanti, Stiški kvartet, plesni par plesne šole Urška ter skupina Gamsi.

Seveda pa ne smemo pozabiti na otroški, mladinski in učiteljski pevski zbor OŠ Marije Vere in na Otroško folklorno skupino ŠKUD Verine zvezdice.

Verjemite, da je bila dvorana napolnjena do zadnjega sedeža, Anine zvezdice pa so bile z izkupičkom več kot zadovoljne, saj smo zbrali kar 1620 kg hrane.

Z zbrano hrano smo uspeli pomagati več kot 80 kamniškim družinam.

V slogi je moč!

Maja Strle, 7. a

NACE MAJCEN PLAVA NA DOLGE PROGE

»Leta 1992 sem bil udeleženec olimpijskih iger v Barceloni.«

Nekdanji vrhunski plavalec v bazenu in maratonski plavalec svoje plavalne kariere še ni zaključil. Tekmoval je 25 let, 18 od tega je bil tudi član jugoslovanske in slovenske plavalne reprezentance (od kadetskih do članskih vrst). Svoj največji uspeh je zabeležil zunaj bazena, na morju v bližini Starega grada na Hvaru, kjer je postal prvi evropski prvak v zgodovini maratonskega plavanja na 25 kilometrov. Vrsto zadnjih let svoje znanje posreduje mladim rodovom. Prav je, da ga spoznate tudi naši bralci.

Kakšen je danes spomin na vaše plavalne začetke?

V začetku je bila le igra, učenje plavanja, že po dveh, treh letih pa sem plavanje vzljubil in sem bil slabe volje, če kakšen dan nisem mogel na trening.

Kateri so vaši največji uspehi?

Leta 1992 sem bil udeleženec olimpijskih iger v Barceloni. Nastopil sem na sedmih evropskih prvenstvih in največji uspeh dosegel z 11. mestom v disciplini 400 m prosto leta 1993 na Dunaju. Moja največja uspeha pa sta s tekmovanj na dolge proge. Leta 1989 sem postal evropski prvak na 25 kilometrov, dve leti kasneje pa sem osvojil še četrto mesto na svetovnem prvenstvu v Avstraliji.

Ste v plavanju kot športnik dosegli vse, kar ste si želeli?

Veliko, ne pa vsega. Mogoče mi je manjkalo malo tistega "naravnega" talenta.

Zaradi tekmovanj ste veliko potovali. Katera država oz. kraj je na vas pustila največji pečat in zakaj?

Prepotoval in videl sem praktično ves svet, nedvomno pa mi ostajajo najlepši spomini iz držav Južne Amerike, na Argentino in Brazilijo. Kljub problemom tamkajšnji ljudje živijo preprosto in sproščeno,

moji nastopi na teh turnejah pa so bili vedno uspešni.

»Leta 1989 sem postal evropski prvak na 25 km, 2 leti kasneje pa sem osvojil še 4. mesto na svetovnem prvenstvu v Avstraliji.«

Plaval je tudi vaš brat Igor in v nekem obdobju odplaval tudi »mimo« vas. Kako ste spremljali njegove uspehe?

Vedno je bil "delavec", dolgo je bil v moji senci, vendar se mu je delo obrestovalo. Ja, njegovi uspehi so še precej večji od mojih!

Ves čas ste imeli podporo tudi v družini. Je to za uspeh športnika pomembno?

Največ je odvisno od samega sebe, vendar ob podpori tvojih najbližjih je vse veliko lažje.

Se treningi oz. pogoji treniranja danes kaj razlikujejo od tistih časov?

Pri nas v Sloveniji se pogoji v zadnjih letih celo slabšajo, saj primanjkuje plavalnih površin. Je pa res, da se bolj posvečamo kakovosti treninga kot nekdanj.

Koliko trenerjev ste imeli v svoji karieri?

Zamenjal sem kar nekaj trenerjev, vsak me je naučil kaj novega ... mislim, da jih je bilo 6.

Kateri pa so največji uspehi vaših varovancev?

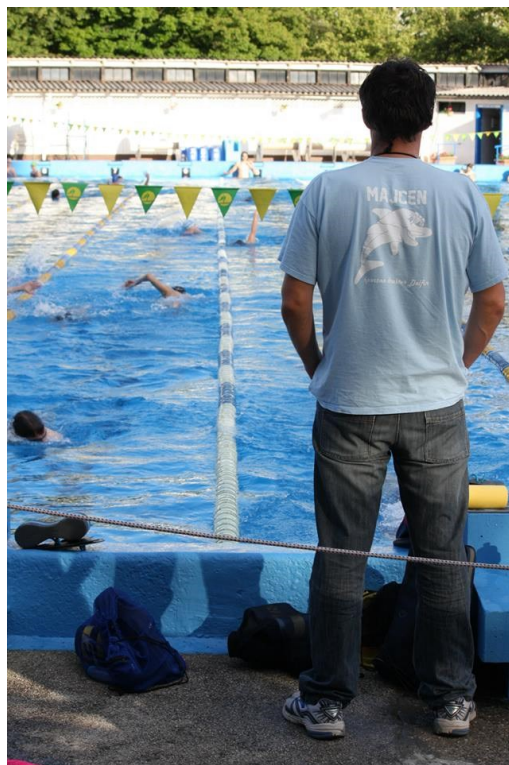
Zaenkrat z nekaterimi svojimi mladimi plavalci kotiramo v vrhu slovenskega plavanja.

Tudi kot trener imate zagotovo začrtane smernice. Kaj je vaš cilj?

Ustvariti močan, trajen plavalni klub, ki bi "proizvajal" dobre plavalce, reprezentante.

Najlepša hvala za pogovor. V veselje mi je bilo poklepetati z vami.

Filip Majcen Govc, 8. a

»Zaenkrat z nekaterimi mladimi plavalci kotiramo v vrhu slovenskega plavanja.«

PODELITEV PRIZNANJ NAJBOLJŠIM UČENCEM

V torek, 3. 6. 2014, je na gradu Zaprice potekala prireditev na kateri so podelili priznanja najboljšim devetošolcem občine Kamnik.

Prireditev je vodil slovenski komik Vid Valič, ki je delil priznanja in gledalce spravljajl v smeh.

Najboljši učenci
naše šole: Žan Berro, Sara Hafner in Janja Pančur.

Poleg njega pa sta se podelitve priznanj udeležila še župan Marjan Šarec in podžupanja Julijana Bizjak Mlakar.

Na prireditev so bili povabljeni trije najboljši devetošolci naše šole: Sara Hafner, Janja Pančur in Žan Berro. Za svo-

je uspehe in znanje so dobili knjigo in priznanje. Bilo pa je tudi nekaj glasbenih točk, med njimi prizor letošnjega mjuzikla V deželi Oz.

Meniva, da so se zabavali tako devetošolci kot tudi ostali gledalci in nastopajoči. S prireditvijo, kot je bila ta, je bil trud vseh povabljenih zagotovo poplačan.

Maja Strle, Manuela Vanessa Reid, 7. a

Z VODO BREZ OLJA DO ČISTEGA OKOLJA

V okviru dogodka **BMW Clean Water Ecoregate Water Connects – Voda** povezuje so avtorji projekta odlično zastopali Slovenijo in predstavili zmagovalni projekt **Z vodo brez olja do čistega okolja**. Osnovna ideja projekta je zaščititi odpadne olja pred onesnaževanjem z maščobo.

Avtorji, osmošolci **Nuša Štrajhar, Matic Šardi, Žan in Žiga Planinc** so v sodelovanju s Centralno čistilno napravo Domžale Kamnik, d. o. o., in Komunalnim podjetjem Kamnik izdelali predlog organiziranega zbiranja odpadnega olja iz gospodinjstev vključno z osveščanjem prebivalcev o racionalni rabi

olja pri peki in možnosti predelave odpadnega olja v bioplin in električni tok.

Odlično predstavitev v angleščini v prostorih Poslovne šole IEDC Bled in predstavitev projekta na stojnici je popestrila pesem Plavalni intervju, ki so jo na odru na jezeru izvedli **Aja Zajc, Maja Strle** (avtorica besedila) in **Matej Hrovat** ob glasbeni podlagi Andreja Kočarja.

Učiteljica Polona Mežnar

*»Na Bledu smo svoj
zmagovalni projekt
predstavili 20. junija 2014.«*

PRIREDITEV OB DNEVU DRŽAVNOSTI IN ZAKLJUČKU ŠOLE

V torek, 24. junija 2014, je v šolski telovadnici potekala prireditev ob dnevu državnosti in zaključku šolskega leta.

Voditelja Maja in Matic sta nam osvežila spomin na dan, ko je takratni predsednik Milan Kučan rekel: »Nocoj so dovoljene sanje. Jutri je nov dan.«

veteranskih in domoljubnih organizacij, Zvone Cvek in Matevž Košir, ki sta podelila knjižne nagrade nagrajencem likovnega in literarnega natečaja Kamnik, Maistrovo mesto.

In res, za osnovnošolce je bil že naslednjega dne nov, težko pričakovan dan – šolske počitnice. A še preden so lahko pobegnili prostim dnevom naproti, je gospa ravnateljica Violeta Vodlan podelila priznanja najuspešnejšim učencem in učenkam.

Da pa prireditev ni bila suhoparna, so jo popestrili šolski talenti in s plesom, petjem in glasbo navdušili polno šolsko telovadnico. Mentorica Alenka Pavlič in predsednik šolske skupnosti Nejc Koželj sta jim podelila priznanja za samozavesten nastop.

Sedaj pa bomo vsi pomahali šoli v slovo z besedami:

Se vidimo 1. septembra!

Učiteljica Mojca Fuchs Lukežič

*Nastopile so
težko
pričakovane
počitnice.
Se vidimo
septembra!*

Maja Strle: NAJLEPŠE JE DOMA

Vsa leta že pridno se učim,
da dobro službo kdaj dobim.
Zadnjič takole sem razmišljala:
»Kaj, če nekoč bi v tujino delat šla?«

A kaj kmalu sem sklenila,
da tega se ne bom lotila.
Slovenijo preveč rada imam,
da kdaj živet šla bi kam drugam.

Pridni, delovni ljudje živijo tod,
težko bi take našel kod drugod.
V tujini postrani bi me gledali vsi:
»Kaj boš ti, ki tukaj tujka si!«

Pa tudi – kam bi šla? Amerika mi ne diši,
tam pogosto vsepovprek streljajo se vsi.
Afrika morda? Tudi ne, hvala,
da bi na 50-ih se stopinjah žgala!

Azija? Ne, saj tam že itak je ljudi preveč.
Naj še jaz pridem, da jim bom odveč?!
Avstralija pa precej predaleč se mi zdi,
bi se premalokrat vrnila med svoje ljudi.

»Kar tu bom ostala, saj le tu je moj dom,
od rojstva do smrti tukaj živela bom,«
sem že sedaj trdno sklenila.
Obljube te ne bom prelomila.

Kdor v kraje tuje se poda,
ko se vrne, prav rad prizna,
da res je bilo lepo po svetu iti,
še lepše pa nazaj spet priti.

Tudi če plača bo moja tukaj bolj mala,
nikoli ne bom se delat v tuji svet podala.
Je lepše, če človek denarja za sproti ima,
kot pa, da se s svojim bogastvom baha!

Aja Zajc: ŠOLA VČERAJ, DANES, JUTRI

Nekoč v šolo so peš hodili,
niso se vozili z avtomobili.
Na lesene so ploščice pisali
in se čisto nič igrali.

Če niso pridni bili,
so zaušnico učitelja dobili.
Takrat so učitelji delovali strogi,
pouki pa dolgočasni in togi.

Peresa in črnila,
pa ploščica in berila.
To je vse, kar so imeli
in si čisto nič drugega želeli.

Pripomočkov je danes vedno več
in prav nobeden ni odveč.
Šestila, ravnila, črtalniki,
zvezki, peresnice, pa tudi računalniki.

Učimo se, kar se da
in vsak veliko učne snovi ima.
Učiteljice nam pri tem pomagajo
ter vsako snov natančno razlagajo.

Velikokrat v skupinah sodelujemo,
včasih tudi velike rime kujemo.
Najpomembneje pa je,
da imamo fino se.

V prihodnosti bodo vsi bolj napredni
in tudi veliko bolj poredni.
Nič ne bodo počeli z zvezki, šestili ...
Tablični računalniki jih bodo nadomestili.

Nihče več ne bo znal na roke pisati,
morda tudi ne knjige brati.
Ves naš planet
bo preplaval internet.

***Večkrat se
vprašamo, kaj
pomeni
domovina. Več o
tem razmišlja
Maja v svoji
pesmi Najlepše
je doma.
Aja pa razmišlja
o tem, kakšna je
bila šola nekoč,
kakšna je danes
in kakšna še bo.***

Mentorica: Mojca Fuchs Lukežič

Mentorica: Vanja Hočevnar

»KO BOM VELIKA, BOM ...«

Prišel je težko pričakovan konec šole. Večina učencev se veseli počitnic, za devetošolce pa so to še zadnje počitnice pred srednjo šolo. Mnogi se sprašujejo, ali so se odločili prav glede svoje nadaljnje poti ...

»Ko bom velika, bom ...«

Misel, ki se ob koncu osnovne šole poraja marsikateremu devetošolcu.

Mislim, da je moja mami že pošteno sita tega stavka. Ko sem bila majhna, sem hotela biti to in ono pa še tisto. Vse mi je bilo všeč. Mami mi je kar naprej ponavljala, naj neham, da imam še dovolj časa. Da bo odločitev padla, ko bo pravi čas za to. Kot pri vsem, je tudi pri tem nisem kaj prida upoštevala!

Ko sem prišla v prvi razred, mi je bilo vse novo, čudno, tuje. Nekaj sošolk in sošolcev sem že poznala, ostale pa sem spoznavala skozi čas. Imeli smo najboljšo razredničarko na celem svetu. Bila je zelo zelo prijazna in vsi smo jo imeli radi. »Uau!« sem si mislila. Biti učiteljica mora biti zelo zabavno. In odločitev je padla! Učiteljica bom! Takrat je bilo to v moji glavi zasidrano kot sanjski poklic. Ja, pa kaj še! Iluzija je kmalu izpuhtela. V prvih treh letih osnovne šole je bilo še vse lepo in prav. Igrali smo se, zabavali, se smejali. Potem, ja potem ... kar naenkrat je bilo vsega lepega konec. Konec zabave in igranja med poukom. Takrat ... takrat se je začelo zares! Četrty razred ...

Učenje, vsak dan kup domačih nalog, testi, spraševanje, ocene! Vse skupaj se je odvijalo prehitro. Šolskega leta je bilo konec, kot bi mignil. Sanje o tem, da bi postala učiteljica, so izginile. Utonile v pozabo kot lepi trenutki prve triade. Nastopil je peti razred. Novo šolsko leto, polno novih presenečenj. Večina sošolcev je že vedela, kaj hoče postati. Jaz ne. In seveda so me takrat, ko je v moji glavi še vedno kraljevalo razočaranje nad iluzijo sanjskega poklica, vsi bombardirali z vprašanji, kaj bom, ko bom velika. Tudi mami mi je nenehno govorila, da bi počasi že lahko začela razmišljati o tem. Pa saj sem! Mogoče preveč in se zato nisem ničesar spomnila. Na prihodnost, poklic sem pozabila. Osredotočila sem se na sedanjost. Na trenutek, ki se je dogajal.

Kar naenkrat je bil tu sedmi razred. Samo še dve leti do odločitve, kam in zakaj. Še vedno se mi ni niti približno sanjalo, kaj bi rada počela v življenju. V osmem razredu pa smo dobili liste, na katere smo napisali, v čem smo dobri, kaj radi

počnemo, kaj hočemo početi, na katero šolo hočemo in tako naprej. Moja glava je bila prazna. Misli in želje so se razbežale. Nisem imela pojma, kaj naj napišem. Napisala sem, da bom najverjetneje šla na gimnazijo v Kamnik. Nekaj je pač bilo potrebno napisati. Bolj bližnjica kot pa zavestna odločitev.

In intuicija se je izkazala za pravo. Šla bom na gimnazijo. Ostala bom v Kamniku. In sedaj tudi že točno vem, na katero smer se bom vpisala. A zakaj vem? Ja zato, ker končno vem, kaj bom, ko bom velika! Našla sem se v stvari, ki jo rada počnem. V pisanju. Ne vem točno, kako in kdaj je do tega prišlo, ampak važno je, da je. Že od nekdaj rada prebiram knjige in si izmišljam svoja nadaljevanja. Zvečer, preden zaspim, razmišljam, kaj bi bilo, če ... In tako si sama izmislim konec knjige. Ali pa čisto spremenim vsebino. Ali pa ... Skratka vseč mora biti meni. Ko prebiram knjigo in se le-ta ne odvija kot v moji glavi, jo vseeno preberem do konca. Pisatelji in pisateljice pač ne morejo imeti istih misli kot jaz. So pa moje misli, moja domišljija in moj svet super nadgradnja. Še posebej, če je knjiga obvezno branje in za povrh še dolgočasno. V devetem razredu smo začeli obravnavati Primoža Trubarja z vseh zornih kotov. O njem smo napisali tudi spis z naslovom List iz Trubarjevega dnevnika. Ne vem zakaj, ampak bilo mi je zelo všeč. Pisanje namreč. V mislih sem se vrnila v njegov čas in le pisala in pisala.

Kot vse moje vrstnice, tudi sama prebiram revije o modi in tračih. Všeč so mi zgodbe, ki jih napišejo novinarji. Pa čeprav so premnoge preveč rumene, so vseeno zabavne. Nek večer sem razmišljala o tem, kako bi bilo, če bi postala novinarka. Pisala bi o svetu slavnih, mogoče naredila tudi kakšen intervju s slavno osebo ... Pa sem si rekla: »Zakaj pa ne? Poskusiti ni greh.« Po pogovoru z mami, ki je bila presrečna, da sem se končno spomnila poklica, ki me veseli, sem se odločila, da bom postala novinarka. Nikoli ne veš, mogoče bom pa nekega dne napisala še knjigo.

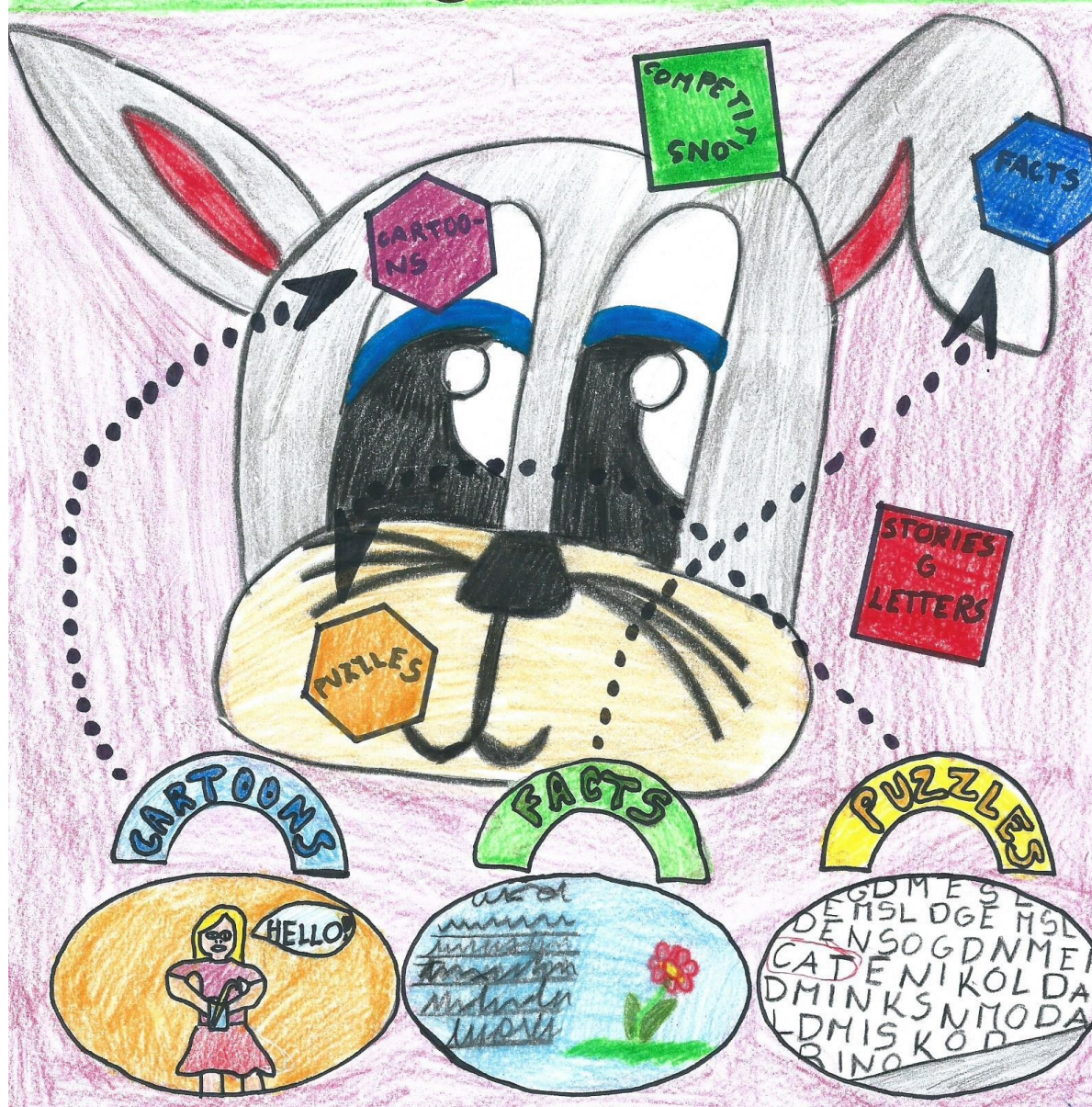
Res je, da se stvari v moji glavi odvijajo zelo hitro, ampak za novinarstvo sem prepričana in ne mislim zlahka odnehati. To je moj cilj in ko si jaz zastavim cilj, ga tudi izpolnim. Tako da: »Ko bom velika, bom novinarka!«

P. S.: Pa saj sem že velika. Visoka sem 171 cm in že dve leti ne rastem več. Torej; doba velikih je nastopila!

Avtorica: Tjaša Dobrin Kemperl, 9. a

Mentorica: Vanja Hočevár

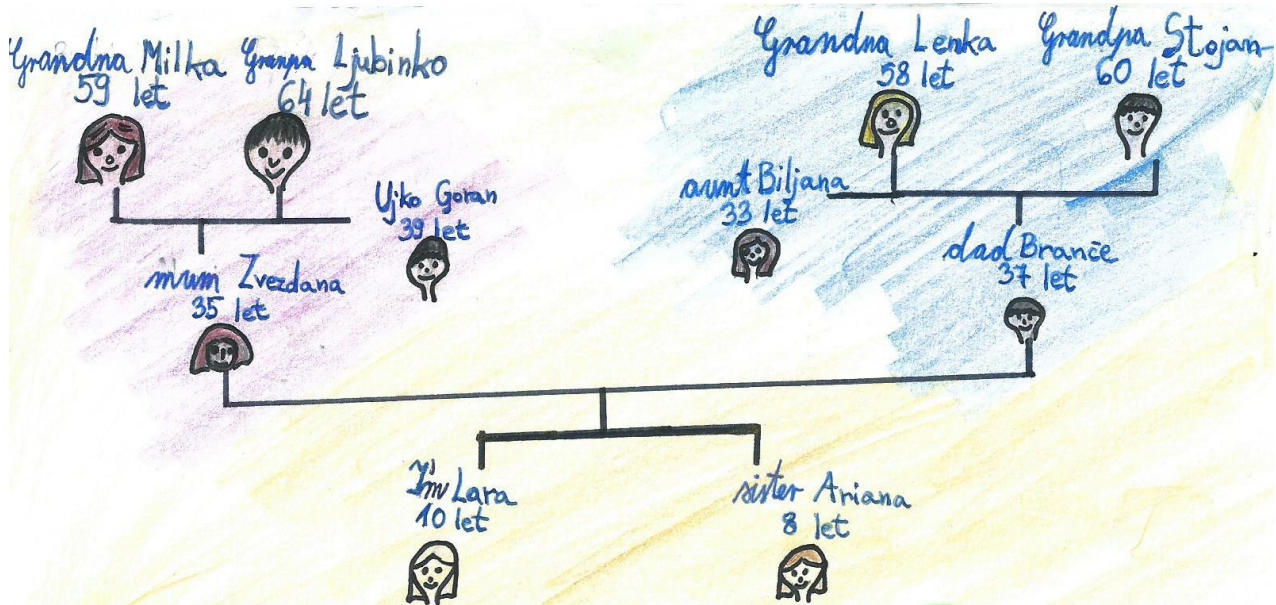
Interesting facts in English

Pri pouku angleščine so petošolci izdelali svoj mini časopis pod mentorstvom

Tanje Slanšek Marinšek.

Tako je svoj časopis pripravila Lara Bošeska iz 5. b.

My name is Lara. I'm ten years old. I have brown hair, blue eyes and 148 cm tall. I have 39 kg. I love to wear jeans trousers and skirts. I have younger sister. Vitch is two years younger than me. Her name is Ariana and she's eight years old. She has dark brown hair, brown eyes, 130 cm tall and 25 kg. She likes to wear skirts. Dad is twenty-seven years older than me, so he is thirty-seven years old. His name is Brance. He has got brown hair and blue eyes. My mum is two years younger than dad and twenty-five years older than me. She is thirty-five years old. Her name is Zvezdana. She has brown hair, brown eyes. She likes to wear black clothing.

Tako je
videti
Larino
družinsko
drevo.

MY FAMILY

L

A

R

I

N

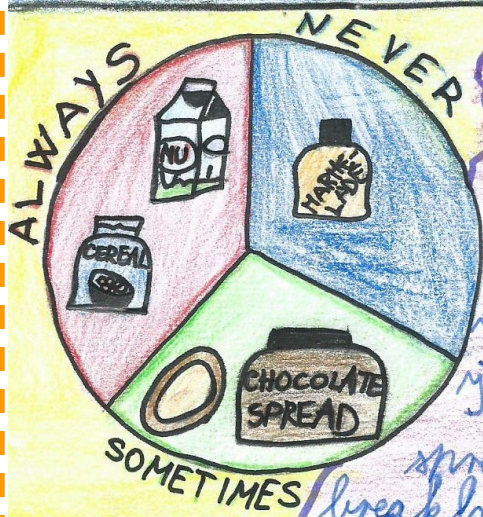
S

V

E

T

MY MEAL and FOOD

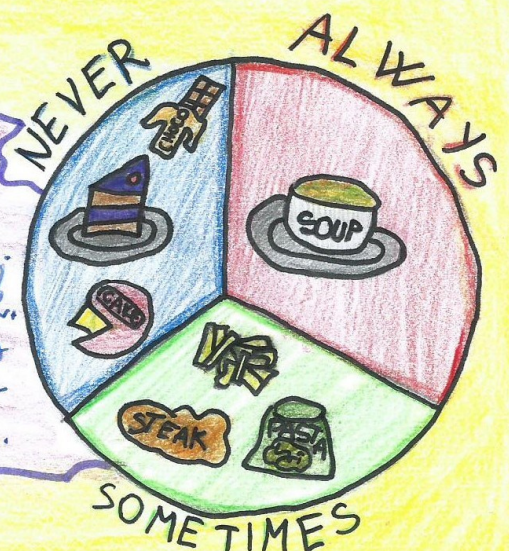

BREAKFAST

I like cereal and milk. I don't like marmelade for breakfast. I have breakfast at half past seven. I always have cereal and milk. I sometimes have bread and chocolate spread. I never have marmelade for breakfast.

LUNCH

I like pasta, chips, steak, ...
 I don't like sausages, tomato, ...
 I have lunch at two o'clock.
 I always have soup. I sometimes have steak and chips. I never have cake, chocolate, cheese, ...

Lara pazi na svojo prehrano.

My DAY AS A VOLLEYBALL PLAYER

- I am a volleyball player.
- I practice volleyball in Calcit club.
- I have practice for three times per week.

At half past five I have volleyball practice. I go there with my scooter. I play volleyball in the Calcit club ^{which} is one of the best club's of volleyball in Slovenia. There we do stretching exercises, heating play and only then we can begin to play it. In volleyball is important that you are warmed up, because otherwise you might hurt yourself. At half past six, is ^{the} end of ^{the} practice and then I ^{go} home. At home I wash my self, have dinner and prepare to sleep. That's how my volleyball player day begin end ends.

Lara je
aktivna
športnica,
saj
trenira
odbojko
kar
trikrat na
teden.

My city

Lara Bošeska
5.B

Sports centre - Restaurant

Excuse me, how do I get to the restaurant?

Turn right. Go straight on past the cinema. Turn left. Go straight on and now turn left. The restaurant is on your right.

Mini časopis v angleščini je pripravila Lara Bošeska, 5. b.

KAJ JE LJUBEZEN?

ZALJUBLJENOST

Zdaj, ko zunaj je pomlad,
skozi okno gledam rad,
da bom videl deklico,
ki iz srca ljubim jo.

Dal bi ji prav iz srca,
tja na lička lupčka dva
in za roko jo prijel,
da pri srcu bo toplo.

Če morda ta deklica,
več ne bo me marala,
pa bom drugo si izbral
in še njej poljubček dal.

Nejc Spruk, 6. c

LJUBEZEN DO STARŠEV

Ljubezen do staršev je nekaj normalnega,
rečeš jim: »Rada te imam!«
in stvar je rešena.

Mama in ata te rada imata,
čeprav se s tabo veliko ne igrata.

Starši te učijo,
kako pokriješ se z odejo.
Uresničujeta ti sanje,
zato se zaljubi vanje.

Lana Lunder, 6. c

LJUBEZEN

Ljubezen začne se s prvim pogledom,
nadaljuje z dotikom in prvim poljubom.
Ljubezen lahko se v zakon razvije,
v slabšem primeru pa srce ti razbije.

Biti zaljubljen velika je stvar,
bodi ji zvest, ne njen mešetar.
Zgrabi ljubezen, ko priložnost dobiš,
tudi če jutri se ranjen zbudiš.

Ljubezen je bolezen,
a ta bolezen je neozdravljiva,
saj za njo ni cepiva,
je super, a nepredvidljiva.

Ian Cedilnik, 6. c

*Učenci 6. c so
razmišljali o
ljubezni.*

Avtorica risbe: Orgesa Nerjovaj, 4. a

Mentorica: Irena Zagožen

DIAGNOZA: LJUBEZEN

Ko me obišče ljubezen,
je to ene vrste bolezen.
Srce mi na vso moč razbija,
kot da je v telesu posebna kemija.

V glavi se mi zvrtil
in pozabljam veliko stvari.
Mama se čudi: »Le kaj je s teboj?«
»Ali ne veš?« pripomni oče takoj.

Učenje in naloge postale so prave nadloge.
V moji glavi nastala je zmeda,
krivca za to poznam, seveda.

»Ljubezen je
bolezen ...«

Končno je zbral pogum
in jaz izgubim ves razum,
zato ker je povedal mi:
»Zame na svetu edina si ti!«

Povabil me je na sladoled,
ostala sva skoraj brez besed.
Presenetilo me je,
ko mi povedal je: »Ljubim te.«

Marjana Pančur, 6. c

LJUBEZEN

Ljubezen je taka stvar,
ki je ne pozabiš nikdar.
Če imaš nekoga rad,
povej naravnost in ne lagat.

Poglej na nebo
in videl boš, kako je to lepo.
Ko imaš nekoga rad,
hočeš z njim za vedno ostat.

Ko zaljubiš se,
tega ne poveš,
ker sram te je.
Ko moraš spat,
misliš samo nanj
in nočeš zamižat.

Laura Lunder, 6. c

Avtor risbe: Lukas Repovž Kočar, 4. c

Mentorica: Irena Zagožen

LJUBEZEN

Ko pride pomlad,
vsak ima koga rad,
vsa narava oživi,
še srce moje zacveti.
Ljubezen v meni vzklije
in srečo mi nalije.

Sem v parku jo zagledal,
mi um je odpovedal,
na klopi je sedela
in moj pogled ujela.
Sem hitro stekel proč,
dokler sem imel še moč.

Domov sem pohitel
in dnevnik v roke vzel,
sem hitro mu zaupal,
kar njej še nisem upal,
da res jo rad imam,
ji srce moje dam.

Sedaj pa čakam dan,
pokličem jo na stran,
pogumno ji povem
in njen odgovor zvem.
Če rada me ima,
bom srečen za oba.

Anda Chen, 6. c

Avtorica risbe: Nika Ipavec, 4. a

Mentorica: Irena Zagožen

Mentorica učencem 6. c:

Mojca Fuchs Lukežič

PRIJATELJSTVO

Učenki iz 9. a razreda sva anketirali deveti in drugi razred v pričakovanju, da bova dobili raznolike odgovore o tem, kako gledajo na prijateljstvo najmlajši in najstarejši na šoli.

Anketirancem sva postavili 3 vprašanja:

KAKŠEN MORA BITI PRAVI PRIJATELJ?

9. razred

Mora biti zabaven, mora obdržati skrivnost, mora ti stati ob strani in ti pomagati v težkih trenutkih.

Mora biti prijazen, mu lahko zaupaš, je zabaven ...

Iskren, prijazen, ti ne laže.

Mora ti ves čas stati ob strani, te podpira, zna zadržati skrivnost, te nasmeji, da se ob njem počutiš sproščenega, te ne žali.

Prijatelj mora biti zanesljiv, tak, da mu lahko zaupaš, da veš, da te ne bo razočaral. Pravi prijatelj je človek, za katerega ti ni vseeno in tudi njemu ni vseeno zate.

Stati ti mora ob strani ob težkih in veselih trenutkih. Da se smeje s tabo, ko si vesel in sočustvuje s tabo, ko si žalosten.

Nikoli te ne ignorira, te ne zamenja z drugim, si lahko zaupata.

Avtor risbe: Nemanja Kosić, 4. c

Mentorica: Irena Zagožen

Pravi prijatelj nas
potolaži, če smo
osamljeni.

Prijazen, ti kaj
posodi.

Pravi prijatelj mora
pomagati.

Ti posodi igra-
če.

Prijazen, dober, ti pomaga.

2. razred

Pravi prijatelj mora biti
prijazen in dober.

Pravi prijatelj mora biti pošten,
prijazen in zabaven.

Prijazen, pomaga, ti
posodi radirko.

Da me ima rad, se igra
z mano, mi pomaga.

KDAJ TE PRIJATELJ PRIZADENE? KAKO SE TAKRAT

POČUTIŠ?

Ko te izda, ti obrne hrbet.
Počutiš se osamljenega.

Če me prijatelj prizadene, se
počutim žalostno, prizadene pa
me takrat, ko se skregava.

Ko se nesramno obnaša do
mene, me ignorira, pretepa.
Tokrat se ne počutim dobro,
dolgčas mi je.

Ko te zapusti. Počutim se
grozno zapuščeno, kot
da te nihče ne mara več.

9. razred

Kadar se mi zlaže ali kaj prikriva
oziroma me kakor koli drugače razoča-
ra. Počutim se slabo, žalostno in разо-
čarano.

Ko se laže. Počutim
se jezno.

Prizadene me, če izda
mojo skrivnost. Takrat se
počutim žalostno in priza-
deto.

Prizadene me, ko me pusti
na cedilu, ko mi ne pomaga in
ko je nesramen. Počutim se
žalostno.

Prizadene me, ko mi govori grde besede.

Prizadene me, ko mi reče kaj grdega. Prizadet sem.

Ko se skregava. Počutim se slabo.

2. razred

Da sva že dolgo časa prijateljici in potem pride nekdo, s katerim želi biti boljša prijateljica.

Prizadene me, ko me udari.

Prizadene me, ko mi reče, da ni moj prijatelj.

Prizadene me, ko mi ne pusti do besede. Počutim se slabo.

Prizadene me, ko mi odmakne stol. Počutim se žalostno.

SI TI KDAJ PRIZADEL PRIJATELJA? KAKO STA SE POBOTALA?

Da ... Pogovorili sva se.

Ja. Iskreno sva se pogovorila.

Nikoli!

Da. Pogovorila sva se in razčistila o tem. Hitro sva prišla do tega, da je bilo vse po nepotrebnem in se pobotala.

9. razred

Prijatelja še nisem prizadela. Če pa bi ga, bi se pobotala z njim tako, da bi se opravičila.

Če sem ga kdaj, sva se hitro pobotala. Pravo prijateljstvo vedno raste in odpušča.

Ne, nikoli še nisem prizadela prijatelja, saj vem, kako se jaz počutim, če ona prizadene mene, zato ji te bolečine ne privoščim.

Da. Pogovoriš se in opravičiš za to dejanje.

Ne.

Prijatelja sem že užalil.
Pobotala sva se tako,
da sem se opravičil.

Da. Dal bi mu
roko.

Ja. Pobotali sva se, ko
sva se pogovorili.

Da. Igrala sva
se.

Da. Pogovorila sva se.

2. razred

Da. Opravičim se
mu.

Ne.

Da, pobotala sva se tako,
da sva se skupaj igrala.

Da. Dala sva si
roko.

Da. Pobotava se tako
da si oprostiva.

Učenci 2. b in
2. c (OPB 4) so
razmišljali o
prijateljstvu.

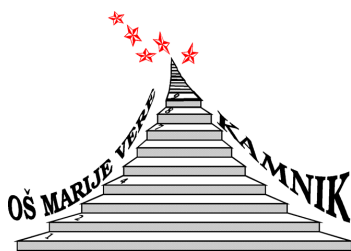
*Upava, da vam bo ta anketa dokazala,
da je najboljša, da smo drug do drugega
prijazni ter da se trudimo biti dobri pri-
jatelji, ker bo le tako svet malce lepši.*

Stella Turk in Tjaša Dobrin Kemperl, 9. a

Avtorica risbe: Ana Lucija Čuk, 6. b

Mentorica: Irena Zagožen

Osnovna šola Marije Vere

Osnovna šola Marije Vere
Ljubljanska 16 a
1241 Kamnik

Šolsko glasilo Novice z Duplice
izhaja pod okriljem Šolskega
kulturno-umetniškega društva
(ŠKUD) Verine zvezdice.

Urednica šolskega glasila Novice z Duplice: **Vanja Hočevar**

Sourednica: **Mojca Fuchs Lukežič**

Mentorici šolskih novinarjev: **Vanja Hočevar, Mojca F. Lukežič**

Oblikovanje: **Vanja Hočevar**

Naslovna slika: **Nuša Štrajhar, 8. b**

Šolsko leto 2013/2014

Junij 2014

Šolski novinarji:

Eva Brojan, 8. a

Ilda Čatović, 8. a

Tjaša Dobrin Kemperl, 9. a

Nina Jelovšek, 8. a

Pia Jerman, 8. a

Ivan Kosić, 9. b

Kaja Koštomaj, 9. b

Maša Koštomaj, 9. b

Katja Kranjec, 9. b

Filip Majcen Govc, 8. a

Manuela Vanessa Reid, 7. a

Ardiana Shaqiri, 8. b

Maja Strle, 7. a

Stella Turk, 9. a

Blaž Urh, 9. b

... in sodelavci.

Avtorica risbe: Špela Dolenc, 7. a